

»Jeg havde nok tænkt mig, at det maatte være det.«

»Ja. Og samtidig har jeg meddelt, at jeg har besluttet mig til at udtræde af Partiet.«

Det blev tilføjet let hen mellem to Drag af Cigaren; men for Fru Bertha var det, som om Himlen styrtede ned.

»Det har De ikke, Enslev! Det kan De ikke mene! Udtræde . . . af det Parti, som De selv har været med til at skabe. Som man nu i en Meneskealder har givet Deres Navn!«

Enslev svarede ikke. Og for at understrege, at han var utilgængelig for Paavirkning i den Sag, lagde han sig tilbage i Stolen med sin Cigar.

Der blev længe stille.

»Der var engang, Enslev, da jeg forestillede mig den Tid, vi nu staar i, som en Fredens og Meneskekærlighedens Guldalder, som det vilde blive en stor Lykke at komme til at opleve. Jeg kan huske, at De selv engang i vort Hjem i en prægtig Skaaltale lykønskede mine Børn, fordi de var født til Verden under Frihedens Tegn og paa et Tidspunkt, da dansk Ungdom — som De sagde — »kunde plukke de første, modne Frugter af Kundskabens Træ i dets frie Udfoldelse«. Hvad Lykke det blev til for mine egne, skal jeg ikke komme ind paa. Men jeg maa ofte tænke paa, hvordan De vel selv